

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2598	Κυριακὴ ΙΕ' [ΙΕ' Ματθ.] (Β' Κορ. 4,6-15) 4 Φεβρουαρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	--

Τὰ φοβερὰ σκοτάδια

«Ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. 4,6)

Ἐπῆρξε κάποτε ἐποχὴ, ἀγαπητοί μου, ποὺ ὄχι μόνο ἡ Γῆ, ὁ μικρὸς τοῦτος πλανήτης μας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ πλανητικὸ μας σύστημα, ἔμενε βυθισμένο σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἐλειπε τὸ φῶς, ἔλειπε ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς δὲν τὸ ἔπλασε γιὰ νὰ μένη ἔτσι, σκοτεινὸ· δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀφήσῃ γιὰ πάντα τὴ φύσι στὸ σκοτάδι. Ἀποφάσισε καὶ δημιούργησε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κι ἀπὸ τότε ἄλλαξαν ὅλα. Μπορεῖτε νὰ φανταστήτε μὲ τὸ νοῦ σας τὴ στιγμή ἐκείνη;

Θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὠραία ἡ πρώτη ἐκείνη ἡμέρα, ὅταν ὁ ἥλιος ἔστειλε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀκτινοβολία του κι ἀπλώθηκε στὰ πέρατα τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. Τὸ σκοτάδι, ποὺ σὰν μαῦρο πέπλο ἐκάλυπτε ὡς τότε τὴ σφαῖρα τῆς Γῆς, διαλυόταν, ἡ ἀτέλειωτη νύχτα τελείωνε, καὶ ἀστείρευτα κύματα φωτὸς ἔλουζαν τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς. Κι ἀπὸ τότε ὁ ἥλιος, πιστὸς ὑπηρετὴς στὸν ὀρισμὸ τοῦ Θεοῦ, ἐξακολουθεῖ ἐπὶ αἰῶνες καὶ χιλιετίες νὰ φωτίζει κ' ἐμᾶς. Ἐὰν κάποτε σβῆσῃ, τότε ἡ Γῆ θὰ βυθιστῇ πάλι στὸ σκοτάδι· καὶ ἂν λείψῃ ὁ ἥλιος, ἐρωτῶ, ποιά ἀνθρώπινη δύναμι θὰ μπορέσῃ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἐνέργειά του; Καμμία. Γιατὶ ὁ ἥλιος μας, ὅσο εἶνε ἀναγκαῖος γιὰ τὴ ζωὴ ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν, τόσο εἶνε καὶ ἀναντικατάστατος. Αὐτὰ μᾶς λένε οἱ φυσικοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ὅμως προβλέπουν καὶ τὸ τέλος τοῦ ἡλίου κάποτε.

Ἄν τώρα ἀφήσουμε τοὺς φυσικοὺς καὶ ῥωτήσουμε τοὺς ἱστορικοὺς καὶ ἄλλους συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος, θὰ μᾶς πληροφορήσουν ὅτι ἦταν μὲν φοβερὸ τὸ φυσικὸ σκοτάδι πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ χίλιες καὶ ἄπειρες φορὲς φοβερώτερο ἦταν τὸ ἠθικὸ σκοτάδι προτοῦ νὰ λάμπῃ ὁ «ἥλιος τῆς δικαιοσύνης» (ἀπολυτ. Χριστοῦ), προτοῦ δηλαδὴ νὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χρι-

στός. Γιατὶ τότε ἡ ἀνθρωπότητα κυλιόταν μέσα σὲ ἄλλα σκοτάδια· στὰ σκοτάδια τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀμαρτίας, τῆς πλάνης. Οἱ διάφοροι φιλόσοφοι καὶ ἰδρυταὶ θρησκειῶν πρὸ Χριστοῦ προσπαθοῦσαν νὰ διαλύσουν τὸ σκοτάδι· ἀλλὰ μάταια. Ξέρετε πῶς ἔμοιαζε ἡ προσπάθειά τους; ἦταν σὰν ἓνα μικρὸ παιδί κρατώντας ἓνα ἀναμμένο κεριὸ νὰ νομίζει ὅτι μ' αὐτὸ θὰ διαλύσῃ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ θὰ φωτίσῃ ὁλόκληρη τὴ Γῆ.

Εἶνε βέβαια ἀλήθεια, ὅτι οἱ φιλόσοφοι διατύπωσαν στὰ συγγράμματά τους καὶ πολλὲς φωτεινὲς ἰδέες, ἀλλὰ οἱ φωτεινὲς ἰδέες τους ἦταν σὰν τὶς φωτοβολίδες ποὺ ρίχνονται τὴ νύχτα· διακόπτουν πρὸς στιγμήν τὸ σκοτάδι, προκαλοῦν κάποια ἔκπληξι, κ' ἔπειτα ἐξαφανίζονται. Ἡ ἀνθρωπότητα ὅμως δὲν ζητοῦσε ἀπλῶς φωτοβολίδες· εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ φῶς, πλούσιο φῶς· ζητοῦσε τὸν ἥλιο τῆς.

Καὶ ἥλιος, ποὺ φώτισε φωτίζει καὶ θὰ φωτίζει αἰωνίως τὴν ἀνθρωπότητα, στάθηκε ἓνας καὶ μόνος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὰ θαύματά του, μὲ τὸ παράδειγμά του, μὲ τὴ σταυρική του θυσία καὶ τέλος μὲ τὴν ἀνάστασί του διέλυσε τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ σκοτάδια· ἔφερε τὸ φῶς, τὴν ἡμέρα· καὶ παντοῦ, σὰν ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ αἰωνίου φωτός, φωτίζει κάθε θνητό.

Ὁ Χριστὸς φωτίζει ὅλη τὴν κτίσι, ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ, τὴν ἄψυχη φύσι καὶ τὰ λογικὰ πλάσματά του. Καὶ ἡ μὲν ὑλικὴ πλάσι δὲν ἔχει βούλησι, ὥστε νὰ πῆ ἂν θέλῃ ἢ δὲν θέλῃ τὸ φῶς του· δέχεται φυσικὰ καὶ ἀβίαστα τὴν ἀκτινοβολία του. Ἡ λογικὴ ὅμως δημιουργία, οἱ αὐτεξούσιες ὑπάρξεις τῶν λογικῶν ὄντων, οἱ ἄγγελοι δηλαδὴ καὶ οἱ ἀνθρωποὶ, ἔχουν ἐλευθερία καὶ βούλησι. Γι' αὐτό, ἐνῶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καταυγάζει τὰ πάντα, δὲν δέχονται ὅλα τὰ λογικὰ πλάσματα τὸν φωτισμό

του, αλλά μπροστά σ' αὐτὸ διαχωρίζονται· ἄλλα ἀνοίγουν τὰ μάτια καὶ τὴν ὑπαρξί τους στὴ λάμψη του, ἄλλα ὅμως τὰ κλείνουν σ' αὐτὴν καὶ μένουν ἐκουσίως στὸ σκοτάδι. Ὁ **διαχωρισμὸς** αὐτὸς ἔγινε μιὰ φορὰ στὸν κόσμον τῶν ἀγγέλων, γίνεται δὲ καὶ θὰ γίνεται διαρκῶς μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος στὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλοίμονο σὲ ὅσους ἀρνοῦνται τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, χαρὰ καὶ εὐλογία σὲ ὅσους τὸ δέχονται.

* * *

Ὡραία, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ αὐγὴ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς. Ἄλλ' ἀσυγκρίτως ὠραιότερη εἶνε ἡ στιγμή ἐκείνη τῆς ζωῆς μας, κατὰ τὴν ὁποία **αὐγάζει ὁ Χριστὸς**, ἀνατέλλει ὡς ἥλιος, στὴν ὑπαρξί μας καὶ **ρίχνει** στὰ σκοτάδια τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου **τὶς πρῶτες τοῦ ἀκτίνες**.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν μακαρία ὄντως στιγμή, εἶχε ὑπ' ὄψιν του ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν μὲ καρδιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν **φωτοδότη Χριστὸ** ἔγραφε αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα (βλ. Β' Κορ. 4,6-15): «Ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτόους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (ἔ.ἀ. 4,6). Θεέ μου, λέει μὲ ἄλλα λόγια ὁ Παῦλος, ζοῦσα κ' ἐγὼ στὸ σκοτάδι· ἀλλὰ σύ, ποὺ κατὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου εἶπες καὶ ἔγινε τὸ φῶς, σὺ ἐπίσης ἔφερες τὶς περιστάσεις ἔτσι ὥστε καὶ στὴ δική μου ψυχὴ νὰ διαλυθῇ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ λάμψη τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, σὺ Κύριε.

Ὁ Χριστὸς σὰν πνευματικὸς ἥλιος φωτίζει τὸν ἄνθρωπο.

—Νά ὅμως, θὰ μᾶς πῆ κάποιος, ποὺ **πολλοί**, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι καὶ μάλιστα Χριστιανοί, **ζοῦν στὸ σκοτάδι**. Ἄγνοια, προλήψεις, δεισιδαιμονίες, πλάνες, ἀμαρτίες, σὰν σκοτάδια φοβερά, πλακώνουν τὶς συνειδήσεις τόσων ψυχῶν. Πῶς λοιπὸν μᾶς λέτε ὅτι ὁ Χριστὸς διέλυσε τὰ σκοτάδια κ' ἔφερε τὸ φῶς;

Ἀπαντοῦμε. Ἐκεῖνοι ποὺ **ζοῦν στὰ ψυχικὰ σκότη** διαιροῦνται σὲ **δύο κατηγορίες**.

✓ Ἡ μία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνους —καὶ δὲν εἶνε λίγοι αὐτοί— ποὺ ζοῦν στὸ σκοτάδι διότι **ἄθελά τους δὲν εἶδαν ποτὲ τὸ φῶς**. Δὲν ἄκουσαν ποτὲ κάποιον νὰ κηρύττει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, δὲν κατηχήθηκαν ποτὲ ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας τους, δὲν διδάχθηκαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους τους «τὰ στοιχεῖα» τῆς πίστεώς μας (Ἐβρ. 5,12). Αὐτὲς οἱ ψυχὲς ζοῦν στὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ ὀνομάζουμε σκοτάδι «ἀγνό», «ἀναμάρτητο». Αὐτὲς οἱ ψυχὲς, νὰ εἶ-

στε βέβαιοι, θὰ γίνουν πρώτης τάξεως Χριστιανοὶ ὅταν στὴ συνειδησί τους πέσει ἡ πρώτη ἀκτίνα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν δηλαδὴ ὁ Θεὸς φέρῃ ἔτσι τὶς περιστάσεις ὥστε νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια. Τώρα οἱ ψυχὲς αὐτὲς συνεχίζουν νὰ ζοῦν στὸ σκοτάδι, γιατί δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ κατάλληλη στιγμή τοῦ φωτισμοῦ.

✓ Ἡ ἄλλη ὅμως κατηγορία εἶνε ἀξιοθρήνητη. Σ' αὐτὴν ἀνήκουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀρέσκονται στὸ σκοτάδι· αὐτοὶ **τὸ θέλουν οἱ ἴδιοι** νὰ ζοῦν στὸ σκοτάδι. Διότι ὁ Χριστὸς, ναί, «**φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον**» (ἰω. 1,9)· ἄλλὰ ποιόν; Ἐκεῖνον ποὺ δὲν κλείνει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του στὸ φῶς του.

Ἐπάρχει μιὰ ἀσθένεια ποὺ λέγεται **φωτοφοβία**· ὁποῖος πάσχει ἀπὸ αὐτὴν ἔχει εὐαισθησία στὰ μάτια, κλείνει παράθυρα καὶ θυρίδες, ὥστε νὰ μὴ φτάνη σ' αὐτὸν οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀκτίνα φωτός. Ὅπως λοιπὸν αὐτὸς αὐτοβούλως ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτὸ του νὰ μὴ βλέπει τὸν ἥλιο, ἔτσι πολλοὶ δὲν θέλουν νὰ βλέπουν τὸ Χριστὸ καὶ τὸ οὐράνιο φῶς τῆς ἀληθείας του. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Συμβαίνει διότι, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, **τοὺς ἔχει τυφλώσει ὁ Πονηρὸς**. Ὁ σατανᾶς, λέει, «**ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ**» (Β' Κορ. 4,4). Δὲν βλέπουν, διότι ἄφησαν μὲ τὴ θέλησί τους τὸν σατανᾶ νὰ φράξῃ τὴν ψυχικὴ τους ὄρασι· **στερήθηκαν τὴν πίστι**, ποὺ εἶνε τὸ ἀπαραίτητο ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸ πνευματικὸ φῶς, τὴν ἀλήθεια, τὸ Χριστό.

Νά λοιπὸν γιατί καὶ στὴν ἐποχὴ μας ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν στὰ φοβερά σκοτάδια. Μπορεῖ αὐτοὶ νὰ ἔχουν ἠλεκτροφωτίσει τὶς πόλεις τους, τὶς πλατεῖες τους, τὰ καταστήματά τους, τὰ σπίτια τους, τὰ πιὸ ἀπόμερα διαμερίσματα τῆς κατοικίας τους, **ἔχουν ὅμως ἀφήσει σκοτεινὴ τὴν ψυχὴ τους**. Καὶ θὰ μένη ἔτσι, θὰ βλωδοδέρνουν στὸ σκοτάδι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐννοοῦν νὰ πιστέψουν στὸ Χριστό. Ὅταν πιστέψουν, θ' ἀνοίξουν τὰ πνευματικὰ τους μάτια, θὰ δοῦν τί φῶς σκόρπισε σκορπίζει καὶ θὰ σκορπίζη ὁ Χριστὸς, «**ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης**» (ἀπολυτ. Χριστοῦ), τὸ «**ἄδυτον ἄστρον**» (Ἀκάθ. ὕμν., καν. θ'2) τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Εἶθε, ἀδελφοί μου, **ὁ Χριστὸς ν' ἀνατείλῃ τὸ φῶς του στὶς καρδιὲς ὄλων μας**, ὅπως ἀνέτειλε στὴν καρδιὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου· νὰ διαλύσῃ τὰ σκοτάδια μας καὶ νὰ δοκιμάσουμε κ' ἐμεῖς τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασε ἐκεῖνος.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2599

Κυριακὴ 1ΣΤ' (1ΣΤ' Ματθ.) (Β' Κορ. 6,1-10)
11 Φεβρουαρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ν' ἀποφεύγουμε τὸ σκάνδαλο

«Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία» (Β' Κορ. 6,3)

Μεγάλη προσοχή στο ζήτημα τοῦ **σκανδά-
λου** ἔδειχνε, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀπόστο-
λος **Παῦλος**. Εἶχε λεπτότητα ὑποδειγματική.

Γενικά, ἐνδιαφερόταν καὶ φρόντιζε πάντα γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀσφάλεια καὶ τὴν εἰρηνική ζωὴ τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἀγωνι-οῦσε καὶ προσευχόταν γιὰ τὶς παγίδες ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς στήσῃ ὁ πονηρός. Ἔστελνε συνεργάτες του νὰ φροντίσουν τοὺς νεοφω-τίστους ὅταν ὁ ἴδιος ἀδυνατοῦσε νὰ βρεθῇ κοντά τους. Ζητοῦσε νὰ μαθαίνῃ τὴν ψυχικὴ τους κατάστασι. Συμβούλευε πατρικὰ καὶ ἤ-λεγγε μὲ ἀγάπη γράφοντας ἐπιστολές. Και-ρόταν ὅταν προῶδευαν, πενθοῦσε ὅταν πα-ραστρατοῦσαν. Ὅσο ἦταν στὸ χέρι του προ-σπαθοῦσε ν' ἀποτρέψῃ καὶ ν' ἀποσοβῆσῃ κά-θε ἐνόχλησι, ἐμπόδιο, κίνδυνο, ἀπειλή.

Καὶ ἀσφαλῶς οὔτε ὁ ἴδιος **προσωπικὰ** ἤθε-λε νὰ γίνῃ ποτὲ ἀφορμὴ κάποιος ἀπὸ τὰ παι-διά του νὰ σκανδαλισθῇ ἔξ αιτίας του. Ἡ ζωὴ του ἔλαμπε, δὲν ἔδινε ὅποιαδήποτε λαβὴ ὑ-ποψίας λόγῳ ἀσυνεπείας. Ζοῦσε μὲ μεγάλη προσοχή. Ἐπέβαλλε στὸν ἑαυτό του περιορι-σμούς καὶ στερήσεις. Θυσίαζε πολλὰς φορὰς καὶ νόμιμα δικαιώματά του. Ὑπέτασσε τὸ δι-κό του θέλημα καὶ συμφέρον στὸ γενικὸ κα-λό, στὴν πρόοδο καὶ τὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ γιατί; Διότι εἶχε βαθειὰ συναί-σθησι ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς **ἀξίας τῆς ψυχῆς** καὶ τοῦ πιὸ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς δικῆς του ἀποστολῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἡ **σω-τηρία** τῶν ψυχῶν.

Καὶ **πῶς σώζονται οἱ ψυχές;** Γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτοῦνται πολλὰ· καὶ κήρυγμα, καὶ θαύματα, καὶ ὁ ἄνωθεν φω-τισμός, ἀλλὰ **καὶ ὁ ἅγιος βίος** τοῦ ἀποστόλου, τοῦ κήρυκος τοῦ εὐαγγελίου. Διότι στὴ συνεί-δησι τῶν ἀκροατῶν βαρύνει πολὺ, παραπάνω ἀπὸ τὰ λόγια, ὁ βίος τοῦ κήρυκος· καὶ ἐὰν μὲν ὁ βίος τοῦ ἐργάτου τοῦ εὐαγγελίου εἶνε λαμ-

πρὸς ἄμωμος ἅγιος, τότε οἱ ψυχές πείθονται, ἐλκύονται, πιστεύουν στὸ Χριστό· ἐὰν ὅμως ἡ ζωὴ του εἶνε ἄτακτη καὶ ἀπρόσεκτη, ἀντίθε-τη μὲ ὅσα διδάσκει ἡ πίστι μας, τότε οἱ ἀκροα-ταὶ σκανδαλίζονται, ψυχραίνονται, καταπίπτει ἐντὸς τους τὸ κύρος τοῦ διδάσκοντος, δὲν δίνουν σημασίᾳ στὰ λόγια του, φεύγουν μα-κριὰ. Ἐνῶ δηλαδὴ ὁ ἀσκανδάλιστος βίος τοῦ ἀποστόλου καὶ τοῦ κήρυκος εἶνε μαγνήτης ποὺ ἐλκίζει ὅσους ἔχουν ἀγαθὴ προαίρεσι νὰ δεχθοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, ἀντιθέτως ἡ σκανδα-λώδης διαγωγή τους ἀπογοητεύει, ψυχραίνει τὴ θέρμη, μαραίνει τὴν εὐλάβεια, ἀνακόπτει τὴν πρόοδο τοῦ εὐαγγελισμοῦ· καὶ ἐπὶ πλέον, ἀνοίγει τὰ στόματα τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως, γίνεται ὁ καλύτερος σύμμαχος τοῦ σατανᾶ ποὺ ἐπιζητεῖ τὴν ἀπώλεια ψυχῶν.

Γι' αὐτὸ ὁ **Κύριός** μας γιὰ ἐκείνους ποὺ μὲ λόγια καὶ ἔργα σκανδαλίζουν ψυχές εἶπε τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα λόγια· «*Ὅς ἂν σκανδαλίση ἔ-να τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐ-μέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνι-κός (=μυλόπετρα ποὺ σέρνει τὸ γαῖδουράκι) εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης*» (Ματθ. 18,6). Ὁ αὐστη-ρὸς αὐτὸς λόγος του δὲν ἔχει βέβαια σκοπὸ νὰ ἀπελπίσῃ τὸν σκανδαλίσαντα καὶ νὰ τὸν ὠθήσῃ σὲ αὐτοκτονία – μὴ γένοιτο ποτέ· ἔχει στόχο νὰ συγκλονίσῃ τὴ συνείδησί του καὶ νὰ τὸν συνεφέρῃ, ὅπως καὶ συνέβη πολλακίς.

Συνεπῆς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στὴν ξε-κάθαρη αὐτὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ἔδινε μεγάλη προσοχή στὴν ἀποφυγὴ τοῦ σκανδά-λου καὶ εἶχε ζωὴ ἄμεμπτη. Μεριμνᾶ του ἦταν πῶς νὰ οἰκοδομηθῇ κάθε πιστός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ διαγωγή του ἦταν ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους. Ἔ-χοντας λοιπὸν κ' ἐμεῖς ὑπ' ὄψιν αὐτά, καταλα-βαίνουμε τώρα ὅσα ἀκούσαμε στὸ **σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα** (βλ. Β' Κορ. 6,1-10). Ἐκεῖ, κα-

θῶς γράφει στους Χριστιανούς τῆς Κορίνθου, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ κάποιοι εὐσκανδάλιστοι, λέει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν τρόπο ποῦ ζῆ: «*Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ δίδοντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῆ ἡ διακονία*» (Β' Κορ. 6,3). «*Προσκοπή*» εἶνε τὸ σκάνδαλο καὶ ἡ λέξι βγαίνει ἀπὸ τὸ ῥῆμα «*προσκόπτω*» ποῦ θὰ πῆ προσκρούω, σκοντάφτω. Τὸ ῥῆμα «*μωμῶμαι*» σημαίνει κατηγοροῦμαι καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴ λέξι «*μῶμος*» ποῦ σημαίνει μομφή, ψεγάδι, ἀφορμὴ κατηγορίας. Καὶ «*διακονία*» σημαίνει ὑπηρεσία· ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν διάδοσι καὶ πρόοδο τοῦ εὐαγγελίου. Προσέχουμε, δηλαδὴ λέει, νὰ μὴ δώσουμε σὲ κανέναν οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ κατηγορίας· θέλουμε στὴν ἀποστολή μας, ποῦ εἶνε ἡ διάδοσις τοῦ εὐαγγελίου, νὰ ἀφαιροῦμε κάθε ἐμπόδιο ποῦ μπορεῖ νὰ παρεμβάλλεται καὶ νὰ τὴν ἀνακόπη.

Ἡ ἀποφυγὴ τοῦ σκανδάλου ὅμως εἶνε ὑποχρέωσις μόνο τῶν κηρύκων τοῦ εὐαγγελίου; Ὅχι βέβαια· εἶνε ὑποχρέωσις ὅλων, κάθε Χριστιανοῦ. Διότι ὁ Χριστιανός, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, πρέπει νὰ ἔνε «*τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ματθ. 5,14), ὁδηγὸς καὶ ἄλλων ψυχῶν ποῦ ἀναζητοῦν τὸν Κύριο. Ἄφοῦ λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς καλεῖται νὰ εἶνε «*φῶς τοῦ κόσμου*», ἄρα ἡ ζωὴ του δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζη σκιὰς σοβαρῶν τούλάχιστον ἐλαττωμάτων καὶ κραυγαλέες ἀνακολουθίες. Ὁ βίος του πρέπει, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, νὰ ἔνε λαμπρὸς ἀπὸ κάθε πλευρά· ζώντας «*ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ*» (Μάρκ. 8,38), εἴτε ὡς ἄτομο εἴτε ὡς οἰκογενειάρχης εἴτε ὡς ἐπαγγελματίας εἴτε ὡς πολίτης, πρέπει νὰ ἔνε ἀκατηγόρητος, ἄμειπτος. Ἄν καλῆται νὰ γίνῃ καὶ ὁδηγὸς ἄλλων ψυχῶν, ἀδυνάτων θνητῶν ποῦ παλεύουν μέσα σὲ τόσες ἀντιξοότητες, πρέπει νὰ προετοιμάζη καὶ νὰ ἐξομαλύνῃ τὸ δρόμο τῆς μετανοίας των, ὥστε νὰ γίνετα ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ εὐκόλο τὸ πλησίασμά τους στὸν Χριστό.

Ῥ! οἱ ἀμαρτωλοὶ θέλουν νὰ μετανοήσουν, νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Κύριο· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς τῆς ἐπιστροφῆς των εἶνε γεμάτη προσκόμματα, ἐμπόδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν τὰ ρίχνει κατὰ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ ὁ σατανᾶς, ἄλλα τὰ ὀρθώνει ἡ ἀδυναμία τῶν παθῶν, καὶ ἄλλα τὰ παρεμβάλλει τὸ κακὸ παράδειγμα, τὰ σκάνδαλα τῶν Χριστιανῶν, τῶν ψευτο-χριστιανῶν. Αὐτὰ φράζουν τὴν ὁδὸ τῆς ἐπιστροφῆς. Σ' αὐτὰ σκοντάφτουν πολλοί, πέφτουν καὶ δὲν σηκώνονται πιά.

Ἐὰν θεωρῆται ἐγκληματίας ἐκεῖνος ποῦ σὲ κεντρικούς δρόμους ἢ σὲ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς πάει καὶ τοποθετεῖ ἐμπόδια, ξύλα,

πέτρες, δυναμίτες, ἐκρηκτικὲς ὕλες, μὲ τίς ὁποῖες ἐκτροχιάζονται ἀμαξοστοιχίες, σκοτώνονται ἐπιβάτες, ἀνατινάζονται γέφυρες, διακόπτονται συγκοινωνίες, σταματᾷ ἡ κίνησις διαβατῶν, πόσο μᾶλλον πρέπει νὰ θεωρῆται ἐγκληματίας ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος ποῦ μὲ τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ τὰ σκάνδαλά του δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βάζῃ δυναμίτες στὸ μονοπάτι ποῦ ὁδηγεῖ τοὺς μετανοημένους ἀμαρτωλοὺς κοντὰ στὸ Χριστό, καὶ ν' ἀνατινάζῃ στὸν ἀέρα πνευματικὰ ἔργα, παρεμποδίζοντας ἔτσι τὴν πρόσβασι τῶν τραυματισμένων ἀνθρώπων στὴν θύρα τῆς σωτηρίας; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προκαλεῖ **ζημιὰ στὴν πορεία τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας!**

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Τὸ σκάνδαλο** δὲν ἀποτελεῖ, ὅπως νομίζουν πολλοί, μικρὸ ἀμάρτημα· **εἶνε ἀμάρτημα σοβαρό**. Εἶνε ἐγκλημα κατὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας. Ἄρκει μόνο νὰ σκεφτοῦμε ὅτι ὁ σκανδαλοποιὸς σπρώχνει στὸν ἄδη, στὴν κόλασι, ἀδελφούς του· ψυχές, γιὰ τίς ὁποῖες ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὴ γῆ, πῆρε σάρκα, ἀνέβηκε στὸ σταυρὸ καὶ ἐκεῖ ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα!

Γι' αὐτὸ πολλὴ **προσοχὴ στὴ ζωὴ μας**, στὴ συμπεριφορὰ μας, στὸν τρόπο ποῦ ζοῦμε· στὰ λόγια, στὶς πράξεις, στὴ στάσι μας. Μὴ σκανδαλίσουμε ψυχές καὶ γίνουμε αἰτία ν' ἀπογοητευθοῦν, νὰ χάσουν τὴν ἐλπίδα τους, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγῶνα ποῦ κάνουν, νὰ μείνουν ἔρμαιο στὰ ρεύματα τοῦ κόσμου, νὰ πέσουν στὰ δίχτυα τοῦ πονηροῦ.

Καταλαβαίνουμε πόσο σοβαρὸ εἶνε τὸ ζήτημα αὐτό; Εἶνε σοβαρό, γιὰτὶ μὲ τὴ δική μας ἀμέλεια καὶ ἀπροσεξία, μὲ τὴ φιλαυτία μας, **ματαιώνουμε**, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς, **τὸ σχέδιο, τὸν σκοπὸ τοῦ Χριστοῦ**, ποῦ εἶνε ἡ αἰώνια σωτηρία τῶν ψυχῶν.

Ἀξίζει, ἀδελφοί μου, χάριν τῆς πνευματικῆς ὠφελείας τοῦ πλησίον, χάριν τῆς σωτηρίας του, νὰ εἴμαστε πρόθυμοι **νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ κάθε θυσία** μιμούμενοι τὸ μεγάλο ἀπόστολό του, τὸν Παῦλο, ποῦ ἀνακρίνοντας τὴ συμπεριφορὰ του ἀπέναντι στους Χριστιανούς τῆς Κορίνθου μποροῦσε μὲ θάρρος νὰ λέῃ: «*μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῆ ἡ διακονία*», ὅτι τὸ παράδειγμά του κανένα δὲν σκανδάλισε.

Μακάρι αὐτὸ νὰ γίνῃ **ὑπόδειγμα καὶ γιὰ τὴ δική μας ζωὴ**, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον μας, γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴ δόξα τοῦ εὐλογητοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2600	Κυριακὴ τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28) 18 Φεβρουαρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Διδάγματα ἀπὸ ...τοὺς σκύλους

«Καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν» (Λουκ. 15,27)

Καταλαβαίνετε, ἀδελφοί μου, τὰ λόγια αὐτά; Τί εἶνε, κινέζικα, γιαπωνέζικα, τούρκικα; Ἑλληνικά εἶνε. Ἐπαναλαμβάνω· «Καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν» (Ματθ. 15,27). Ἄλλοτε τὰ παιδιὰ στὸ γυμνάσιο ἤξεραν ἀρχαῖα· Ἡρόδοτο, Θουκυδίδη, Ὀμηρο... Τώρα τὸ χωρίο αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κάνω λιανὰ· **θὰ μιλήσω ὅσο μπορῶ πιὸ ἀπλᾶ**, νὰ μὲ καταλάβετε.

Ἡ μητρόπολι Φλωρίνης, ἀγαπητοί μου, εἶνε στὴν παραμεθόριο. Ἄν περάσουμε τὰ σύνορα, ὁ σκοπὸς στὸ φυλάκιο θὰ μᾶς φωνάξῃ, Ἄλτ!

–Τί θές νὰ πῆς; θὰ ρωτήσετε.

Κάτι τέτοιο λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 15,21-28)· μιλάει γιὰ **σύνορα**. Ποιά σύνορα; Ὅχι τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Βουλγαρίας ἢ τῆς Γιουγκοσλαβίας· ὁμιλεῖ γιὰ τὰ σύνορα ἑνὸς ἄλλου κράτους, ποὺ εἶνε ἱστορικὸ καὶ ἀρχαῖο ὅπως ἡ Ἑλλάδα καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερα· ὀνομάζεται **Ἰσραήλ**. **Ἐκεῖ ἔζησε ὁ Χριστὸς** τὰ χρόνια τῆς ἐπιγείου παρουσίας του. Ὡς πρὸς τὴν πατρίδα ὁ Χριστὸς ἦταν Ἰουδαῖος.

Δὲν ἔμεινε ὁμως στὰ Ἱεροσόλυμα· περιώδευε πηγαίνοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, περνώντας μὲ τὰ πόδια βουνὰ καὶ κάμπους. **Ἐφτασε στὰ σύνορα** τοῦ Ἰσραήλ, κ' ἐκεῖ σταμάτησε· «σεβάστηκε» τὰ σύνορα, δὲν τὰ πέρασε.

Ἄλλὰ τί συνέβη· ἡ φήμη του εἶχε διαβῆ τὰ σύνορα καὶ ἔφτασε στὸ γειτονικὸ κράτος τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος. Ἀπὸ κεῖ λοιπὸν μιὰ **γυναίκα Χαναναία**, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸ ὄνομά του, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς βρίσκεται τώρα κοντά, περνάει τὰ σύνορα, μὲ κίνδυνο ἴσως νὰ τὴν πιάσουν, φτάνει στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ Χριστὸς, τὸν πλησιάζει καὶ **φωνάζει· Βοήθεια!...**

Τί συνέβαινε, σὲ ποιά δυσκολία βρισκόταν ἡ γυναίκα αὐτή; Στὸ σπίτι της εἶχε μεγάλο δυστύχημα· **ἓνα κοριτσάκι τῆς ἦταν** ἄρρωστο. Ἄρρωστο; Μακάρι νὰ ἦταν ἄρρωστο, νὰ εἶχε φθίσι ἢ καρκίνο. Ἦταν –ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ– **δαιμονισμένο**· ἔτσι λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. ἔ.ἀ. 15,22). Ἔχετε δεῖ δαιμονισμέ-

νο; Ἄν πάτε στὴν Κεφαλονιά, στὸν ἅγιο Γεράσιμο, καὶ δῆτε δαιμονισμένους, θὰ φρίξετε· τοὺς δένουν μὲ ἀλυσίδες καὶ τὶς σπᾶνε σὰν κλωστές. Τὸ κορίτσι εἶχε δαιμόνιο· ἔπεφτε ἄλλοτε στὴ φωτιά, ἄλλοτε στὸ νερό, ἄφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι ἅμα τὸ βγάλης ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔλεγε λόγια ἀκατανόητα.

Τί φώναζε ἡ Χαναναία στὸ Χριστό; **«Ἐλέησόν με»**· αὐτὸ ποὺ λέμε κ' ἐμεῖς στὴ λατρεία μας. Ἄπὸ τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀρχίση ἡ θεία λειτουργία μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» ἑκατὸ φορές λέμε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ἀλλὰ ψυχρά, χωρὶς καρδιά, ἐνῶ ἐκείνη τὸ ἔπε μὲ τὴν καρδιά της. Ἐνα «*Κύριε, ἐλέησον*» νὰ πῆς –δυὸ λέξεις εἶνε, φτάνει νὰ τὸ πῆς μὲ πίστι, μὲ δάκρυα, μὲ συγκίνησι βαθεία–, κάνει θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Φώναζε λοιπὸν· **«Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται»** (ἔ.ἀ. 15,22). Τὸ ἔπε μιά, τὸ ἔπε δυὸ, τὸ ἔπε τρεῖς, καὶ **ὁ Χριστὸς τίποτα, καμμία σημασία**.

–Μὰ πῶς; δὲν ἀκούει ὁ Χριστὸς;

Ὁ Χριστὸς δὲν ἀκούει! Αὐτὸς, ποὺ ἔφτειαξε τὸ αὐτί, δὲν ἀκούει; **Τὰ πάντα ἀκούει**· ἀκούει τὸ κλάμα τοῦ μωροῦ στὴν κούνια, τὸ στεναγμὸ τῆς μάνας, τὸ θρῆνο τοῦ πονεμένου, τὸν κοπετὸ τοῦ πενθοῦντος...· ἀκούει τὸ φλοῖσβο τοῦ κύματος, τὴν αὖρα τοῦ βουνοῦ, τὸ θρόισμα τοῦ φύλλου ποὺ πέφτει ἀπ' τὸ δέντρο... Ὅλα τ' ἀκούει ὁ Χριστὸς, ὄχι μόνο ὅσα λέμε μὲ τὸ στόμα ἀλλὰ καὶ ὅσα λέμε μὲ τὴν καρδιά· ὅταν ὁ ἄντρας λέη ψέματα σ' ἀγαπῶ καὶ μέσα του λέη θὰ σὲ σφάξω. Ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς ἀκούει τοὺς «ἀλάλητους στεναγμούς μας» (Ρωμ. 8,26), τὰ μυστικά τῆς ψυχῆς.

–Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιατί ἐδῶ ἀδιαφορεῖ;

Δὲν ἦταν ἄσπλαχνος ὁ Χριστὸς. Ἄκουγε, ἀλλὰ **δοκίμαζε τὴν πίστι** της, σὲ τί βαθμὸ φτάνει. Κι ὅταν μετὰ μίλησε τί τῆς εἶπε· –Τὸ ψωμί ποὺ ἔχω εἶνε γιὰ τὰ παιδιὰ, δὲν εἶνε γιὰ τὰ σκυλιὰ. Τί ἤθελε νὰ πῆ; Ὅτι αὐτὰ τὰ ἱερὰ λόγια ποὺ λέω κι αὐτὰ τὰ θαύματα ποὺ κάνω εἶνε γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ὄχι γιὰ σᾶς τοὺς εἰδωλολάτρεις. Καὶ ἡ γυναίκα τί ἔκανε; θύμωσε ποὺ τὴν παρωμοίωσε μὲ σκυ-

λί; εἶπε, Ἄ, με βρίζεις, θὰ σὲ καταγγείλω;... Ὁχι. Εὐφυσέστατη, πανέξυπνη καὶ προπαντὸς ταπεινὴ αὐτὴ, πήρε αὐτὸν τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἔκανε ἐπιχείρημα, «ὄπλο», καὶ μ' αὐτὸ «νίκησε» τὸ Χριστό! Τί εἶπε; –Ναί, Κύριε, ξέρω πὼς εἶμαι ἁμαρτωλὴ, μιὰ εἰδωλολάτρισσα, ἓνα ἄθλιο γύναιο, ἓνα σκυλί· ἀλλ' ὅπως τὸ σκυλάκι κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ ἀφέντη του περιμένει νὰ φάη κανένα ψίχουλο ποὺ θὰ πέση, ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν ζητῶ ἀπὸ σένα ψωμί ὀλόκληρο· ἓνα ψίχουλο, Χριστέ, ἓνα ψίχουλο μόνο σοῦ ζητῶ. Πῶ πω τί λόγια εἶν' αὐτά!

Τότε ὁ Χριστὸς θαύμασε καὶ εἶπε· ὦ γυναίκα, ἡ πίστι σου εἶνε μεγάλη! εἶσαι ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα! Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη **τὸ κορίτσι τῆς ἔγινε καλά.**

Ἐλπίζω ὅλοι νὰ με καταλάβετε. Ἀπ' ὅλη ὁμως τὴν περικοπή, ἀφοῦ μιλάει γιὰ σκυλιά, θὰ σᾶς πῶ τώρα μερικὰ **διδάγματα ἀπὸ αὐτά.**

Ποιὸς δημιούργησε τὸ σκυλί; Ἄς μαζευτοῦν ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ φτειάξουν ἓνα σκύλο· μποροῦν; Ἔχει ὁ σκύλος τὸν Δημιουργό του. Καὶ ὅπως τότε, πρὸ δέκα χιλιάδων ἐτῶν, τὸν ἔφτιαξε ὁ Πλάστης, ἔτσι μένει, **δὲν ἀλλάζει.**

Καθὼς ἐρχόμουν ἐδῶ, εἶδα δυὸ ὠραῖα σκυλιὰ καὶ τὰ καμάρωσα. Στέκονταν ζωηρά, ἔξυπνα, ἔτοιμα νὰ ὀρμήσουν. Πολλοὶ ἔχετε σκυλιὰ καὶ εἶνε χρήσιμα· σᾶς **ὑπηρετοῦν.** Ἄς δοῦμε λοιπὸν τώρα **μερικὰ γνωρίσματά τους.**

Τί μᾶς διδάσκει τὸ σκυλί;

✓ Πρῶτα - πρῶτα, τὸ σκυλί **ἀκούει.** Ξέρεις τί αὐτὸ ἔχει τὸ σκυλί! Ὄταν γίνεται σεισμός, τὸ σκυλί πρῶτο τὸ καταλαβαίνει καὶ γαυγίζει· ἔχει τὸ αὐτὸ του κοντὰ στὴ γῆ. Ὄταν ἀκοῦτε νὰ γαυγίζουν σκυλιὰ ὅλα μαζί, ἔρχεται σεισμός. Μᾶς προειδοποιεῖ μὲ τὸ σκύλο ὁ Θεός.

Ἀκόμη, τὸ σκυλί **ὑπακούει** στὸ ἀφεντικό του· μόλις τὸ καλέση ἢ τὸ διατάξη, ἀμέσως τρέχει. Καὶ ἐνῶ αὐτὸ ὑπακούει, ὁ ἄνθρωπος πολλὰς φορές δὲν ὑπακούει· οὔτε σὲ μάνα, οὔτε σὲ πατέρα, οὔτε σὲ δάσκαλο, οὔτε σὲ παπᾶ, οὔτε στὸν Κύριο· αὐτὰ ἔχει καὶ αὐτὰ δὲν ἔχει. Μᾶς διδάσκει λοιπὸν ὁ σκύλος καὶ λέει· Ὅπως ἐγὼ ἀκούω τὸ ἀφεντικό μου, ἔτσι κ' ἐσεῖς ν' ἀκοῦτε τὸ ἀφέντη ὅλων, τὸ Χριστό.

✓ Ἄλλο γνώρισμά του εἶνε, ὅτι τὸ σκυλί **μένει πιστὸ στὸν κύριό του**· δὲν ἀλλάζει ἀφεντικό. Τὸν γνωρίζει, τὸν καταλαβαίνει, τὸν ὀσμίζεται.

Πεθαίνει τὸ ἀφεντικό του; Τὸ σκυλί δὲν τρώει, δὲν πίνει, κλαίει, γαυγίζει λυπητερά. Καὶ ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ πηγαίνει στὸ μνήμα τοῦ ἀφέντη του καὶ πάνω σ' αὐτὸ ψοφάει!

Μακάρι καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶχαν τέτοια πιστότητα. Σπάνιο πρᾶγμα σὲ γενεὰ πόρνων, μοιχῶν καὶ ἐκφύλων νὰ ὑπάρχη **συζυγικὴ πιστὴ**· μακάρι κάθε σύζυγος νὰ ἦταν πιστὸς ἢ πιστὴ στὸν ἢ στὴν σύζυγό του ὅπως εἶνε τὸ σκυλί.

Στὸ Λονδίνο κ' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τὰ καλύτερα

ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶνε ἐκπαιδευμένα σκυλιά. **Πειθαρχικὰ στὸν ἐκπαιδευτὴ** τους ψάχνουν, μυρίζουν καὶ γραπώνουν τὸν ἔνοχο, ποὺ ὁ ἀστυνόμος δὲν μποροῦσε νὰ ἐντοπίσει. Σώζουν παιδάκια ἢ σκεπασμένους στὰ χιόνια, ἀνακαλύπτουν ζωντανούς κάτω ἀπὸ ἐρείπια σεισμῶν.

✓ Ἄλλο γνώρισμα· τὸ σκυλί **δείχνει εὐγνωμοσύνη.** Ἐνῶ πεινάει τὸ καημένο, ὁ κυνηγὸς τὸ στέλνει καὶ τοῦ φέρνει τὸ θήραμα ἀκέραιο· πιάνει τὸ λαγὸ καὶ δὲν τὸν τρώει· σὰν νὰ λήη στὸν κυνηγό· Πάρ' το, ἀφεντικό, καὶ ἂν θές δός μου κ' ἐμένα κάτι γιὰ τὸν κόπο μου.

Τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο –τό ἴσα χίλιες φορές, τὸ ἐπαναλαμβάνω–, τὸ σκυλί δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πῆ **εὐχαριστῶ.** Γλῶσσα κάνει τὴν οὐρά του. κουνάει τὴν οὐρά καὶ σοῦ λέει· Ἀφεντικό, σ' εὐχαριστῶ. Ὁ ἄνθρωπος;... ὦ ὁ ἄνθρωπος! Τί δὲν μᾶς δίνει ὁ Θεός! τὰ πάντα· καὶ ἓνα εὐχαριστῶ δὲν ἀκούει. Μακάρι νὰ ἦμασταν εὐγνώμονες στὸ Θεὸ ὅπως τὸ σκυλί.

✓ Πρὶν νὰ κλείσω αὐτὴ τὴν σκυλολογία, νὰ πῶ κάτι ἀκόμα. Τὸ σκυλί **εἶνε χρήσιμο,** σύντροφος τοῦ χωρικοῦ, ὑπηρετῆς προπαντὸς τοῦ τσοπάνου. Πέφτει χιόνι, ὁ τσοπάνος κοιμᾶται· ὁ σκύλος δὲν κοιμᾶται, ἄγρυπνος φυλάει τὸ μαντρί σὰν στρατιώτης· κι ἄμα ἀκούση κάτι, τὸ λύκο νὰ πλησιάσῃ, ἀρχίζει νὰ γαυγίζει, ξυπνάει τ' ἀφεντικό του, τρέχει, μάχεται, πεθαίνει γιὰ τὸ μαντρί του. Πόσο μᾶς διδάσκει!

Τὸ μαντρί τὸ δικό μας ποιό εἶνε; **Ἡ Ἐκκλησία,** τὸ μαντρί τοῦ Χριστοῦ. Πρόβατα εἶνε οἱ πιστοί, τσοπάνος ὁ Χριστὸς καὶ οἱ κληρικοί, καὶ τσοπανόσκυλα ποὺ γαυγίζουν οἱ κήρυκες. Ἀλλοίμονο στὸ μαντρί ποὺ δὲν ἔχει τσοπανόσκυλα, καὶ ἀλλοίμονο σὲ ἐκκλησία ποὺ δὲν ἔχει κήρυγμα νὰ διώχῃ τοὺς αἵρετικούς καὶ τοὺς ἀθέους. Στὰ ἄθεα καθεστῶτα λειτουργίες ἐπιτρέπουν, κήρυγμα ὄχι. Δὲν θέλουν τσοπανόσκυλα, κήρυκες, γιατί ξυπνοῦν τὶς συνειδήσεις, καλλιεργοῦν τὴν πίστι.

Μεγάλος, ἀγαπητοί μου, πολὺ μεγάλος εἶνε ὁ Χριστὸς μας, κ' ἐμεῖς ἀνάξια παιδιὰ του. **Ὅπου εἶνε ὁ Χριστός,** ἐκεῖ εἶνε ἡ χαρά, ἡ ἀλήθεια, ἡ εὐτυχία, ὁ παράδεισος.

Πολὺ σᾶς παρακαλῶ, νὰ συναισθανθοῦμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ νὰ ποῦμε στὸν Κύριο σὰν τὴ Χαναναία· Δός μας, Χριστέ, τὸ ἔλεος καὶ τὴ χάρι σου. Ἀξιώνέ μας νὰ παίρνομε τὸν μαργαρίτη τῆς ἁγίας τραπέζης, τὴν **θεία κοινωνία.** Μπροστὰ σὲ ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία ἢ γῆ μὲ τὰ διαμάντια καὶ τὰ χρυσάφια, ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα, καὶ τὸ σύμπαν ὀλόκληρο εἶνε ἓνα τίποτα. **Δός μας, Χριστέ, αὐτὸ τὸ ψίχουλο,** ἀξιώνέ μας νὰ κοινωνοῦμε τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ νὰ λέμε κ' ἐμεῖς *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2601

Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Β' Τιμ. 3,10-15)
25 Φεβρουαρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου

«Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ...» (Β' Τιμ. 3,10)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ ἀγία περίοδος τοῦ Τριωδίου. Ἀρχίζει μὲ τὴν κραυγὴ τοῦ Τελώνου «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. 18,13), καὶ τελειώνει μὲ τὸ προανάκρουσμα τοῦ θριαμβοῦ τὸ πρῶτὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν...» (Ψαλμ. 81,8).

Θὰ ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας (βλ. Β' Τιμ. 3,10-15). Εἶνε μία προτροπὴ ὄχι μόνο πρὸς τὸν Τιμόθεο, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ καὶ πρὸς ὄλους τοὺς ἐπισκόπους καὶ πατριάρχας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπλοῦς Χριστιανούς. Ἀπὸ τοὺς ἔξι στίχους τῆς μόλις ποὺ θ' ἀγγίξουμε τὸν πρῶτο, ποὺ λέει· «Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ» (ἐ.ἀ. 3,10).

Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν περικοπὴ καὶ τὸν στίχο αὐτόν, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸ ἱστορικὸ πλαίσιο καὶ τὶς συνθήκες τῆς ζωῆς τοῦ ἀποστόλου, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἔγραφε.

Νοεῶς, ἀγαπητοί μου, ἄς διασχίσουμε τοὺς αἰῶνες καὶ ἄς σταθοῦμε στὴ Ῥώμη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὸ ἔτος 67 μ.Χ.. Στὸ θρόνο καθόταν ὁ Νέρων, ποὺ χαρακτηρίστηκε ὡς «τὸ ἔστεμμένο κτῆνος», ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ἀντίχριστος τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του κηρύχθηκε ἀπηνῆς διωγμὸς κατὰ τῶν πιστῶν· θάνατος στοὺς Χριστιανούς! Οἱ φυλακὲς γέμισαν μελλοθανάτους. Στὰ θηρία! φώναζαν οἱ φανατικοὶ εἰδωλολάτρες καὶ τὸ ἀμφιθέατρο βαφόταν ἀπὸ αἷμα. Τὶς νύχτες ἐκεῖνες τῶν ὀργίων τῇ Ῥώμῃ φώτιζαν ὄχι δαδιὰ ἀπὸ ξύλα ἀλλὰ κορμιὰ μαρτύρων, ποὺ καίγονταν βουτηγμένα σὲ πίσσα. Καὶ ἂν πηγαίναμε στὶς φυλακὲς, μεταξὺ τῶν καταδίκων μελλοθανάτων θὰ βρῖσκαμε καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, γιὰ δευτέρη φορὰ κρατούμενο ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα περιμένε τὸ τέλος.

Τί ἀντίθεσι! ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος στὴ φυλακὴ, τὸ στεφανωμένο κτῆνος στὴν ἐξουσία· ὁ Παῦλος στὰ δεσμά, ὁ Νέρων στὸ θρόνο. Ἦταν ἄραγε ὁ Νέρων εὐτυχησμένος; Κόλασι εἶχε μέσα

τοῦ ὁ δῦστυχος. Καὶ ἦταν ἄραγε ὁ Παῦλος δυστυχησμένος; Εὐτυχέστερος στὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε. Παράδεισο εἶχε στὸ κελλί του· εἶχε κάνει τὸ χρέος του, εἶχε τὴ συνείδησί του ἀναπαυμένη. Ἐπὶ μία εἰκοσαετία σὰν χρυσάετος κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο διέτρεξε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, καὶ τώρα περιμένει «τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης» (Β' Τιμ. 4,8).

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς του σὰν ταινία περνάει μπροστὰ του ὅλη ἡ περιπετειώδης ἀποστολικὴ ζωὴ. Θυμᾶται τὶς πόλεις ποὺ ἐπισκέφθηκε, τὶς ἐκκλησίαις ποὺ ἴδρυσε, τοὺς Χριστιανούς ποὺ κατήχησε, τοὺς διωγμούς, τὶς περιπέτειες, τοὺς κινδύνους ποὺ πέρασε. Θυμᾶται πρὸ παντὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες του, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τὸ ἐπιτελεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὶς μάχες γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Ἑσταυρωμένου. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐπιτελῶν του ἦταν καὶ ὁ Τιμόθεος. Τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει πρῶτον ἐπίσκοπο Ἐφέσου (αὐτὸς ἔμελλε νὰ τελειώσῃ τὴ ζωὴ του μαρτυρικῶς, πρωτοστάτης σὲ συλλαλητήριον ἐναντίον καρναβαλικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ὑπογράφοντας μὲ τὸ αἷμα του τὴ μαρτυρία κατὰ τῶν αἰσχροτήτων ἐκείνων). Τοῦ γράφει λοιπὸν ὁ Παῦλος· «Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ»· εἶδες, παιδί μου, τὴ ζωὴ καὶ διαγωγὴ μου, ἀκολούθησες τὴ διδασκαλίᾳ μου.

Ἀλλὰ ποιά ἦταν ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου; Ἦταν διδασκαλία ὅπως ἐνὸς ρήτορος, ποιητοῦ, κοινωνιολόγου, ἀνθρωπιστοῦ...;

Ὁ Παῦλος, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἄνδρες τῆς ἀνθρωπότητος, μιὰ μεγαλοφυΐα, χαρακτηρίστηκε ὡς «πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα» – ἂν καὶ τὸ «πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα» ἀνήκει ὄχι στὸν Παῦλο ἀλλὰ στὴν Παναγία. Ὁ ἰσάγγελος Παῦλος δίδαξε πράγματα μεγάλα καὶ ὑψηλά, ἀλλὰ ἡ διδασκαλία του καλύπτει καὶ ὅλα τὰ ἐπίγεια προβλήματα. Δίδαξε π.χ. περὶ ἐργασίας (σκεφτῆτε ὅτι, παρὰ τὴν ἀθεία τοῦ κομμουνισμοῦ, ρητὸ δικό του, τὸ «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω» (Β' Θεσ. 3,10), εἶνε χαραγμένο στὸ Κρεμλίνο). Δίδαξε ἀκόμη περὶ κυρίων, περὶ δούλων, περὶ πλοῦτου,

περὶ ἀνδρῶν, περὶ γυναικῶν, περὶ γάμου, περὶ ἀρχόντων, περὶ κράτους, περὶ ἐξουσίας... Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἢ βαθύτερη διδασκαλία του. Ἄν παριστάναμε ὅλη τὴ διδασκαλία του μὲ ἓνα κύκλο, αὐτὰ εἶνε ἢ περιφέρειά του. Καὶ **τὸ κέντρο ποιό εἶνε**; Ὁ ἄξονας, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο στρέφεται ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου, ἔχει δύο πόλους· ὁ ἓνας εἶνε **ἡ πτώσις** καὶ ὁ ἄλλος **ἡ ἀνάστασις** τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ χρειάζονταν χρόνος καὶ χάρισμα λόγου γιὰ νὰ σᾶς πῶ τί σημαίνει πτώσις καὶ τί σημαίνει ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ λίγα λόγια ὁμως λέω τὰ ἐξῆς.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἀπὸ τὸ ὕψος στοῦ ὁποῖο τὸν ἔθεσε ὁ Θεὸς πλάθοντάς τον «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν*» του (Γέν. 1,26), **ἔπεσε καὶ ἀκούγεται ἡ κραυγὴ του** ὀδυνηρῆ. Ὁ Δαυὶδ θρηνεῖ· «*Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου*» (Ψαλμ. 50,7). Ἄλλοῦ λέει· «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέει· «*Ἔγω*», εἶμαι ἀκάθαρτος, μὲ χεῖλη ἀκάθαρτα, καὶ ζῶ ἀνάμεσα σὲ λαὸ ἀκάθαρτο· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἰδῶ τὸν Κύριο σαβαώθ;» (Ἠσ. 6, 5). Αὐτὴ εἶνε ἡ κραυγὴ γιὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου.

Ποίος θὰ τὸν σώσει; ἡ τέχνη, ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη; **Ὅλα δοκιμάστηκαν καὶ ἀπέτυχαν** ν' ἀναχαιτίσουν τὴν πλημμυρίδα τῆς πλάνης καὶ τῶν παθῶν. Καὶ ὁ Παῦλος ἐναγωνίως λέει στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή· «*Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ῥωμ. 7,24).

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦταν δυνατόν νὰ σωθῆ ὁ μόνος του, δὲν θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμον ὁ Χριστός. Κατὰ τὸν μέγα Ἀθανάσιον, τὸ τραῦμα του ἦταν ἀνίατο. Καὶ ὅπως ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἐξαντληθῆ ὁ γιατρὸς κάνει μετὰγγισι αἵματος, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρη ἔμοιαζε μὲ βαρεῖα τραυματισμένο πού παλεύει μὲ τὸ χάρο κ' ἔχει ἀνάγκη μεταγγίσεως αἵματος, ἀγνοῦ ἀμόλυντου ζωογόνου. Καὶ τὸ αἷμα αὐτό, πού κάθε ρανίδα καὶ ἡλεκτρόνιό του ζυγίζει καὶ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ σύμπαν ὀλόκληρο, εἶνε **τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ**. Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὁ ἴδιος μᾶς καλῆ λέγοντας «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου...*» (Ματθ. 26,27), δὲν τὸ νιώσαμε· **μᾶς κάνει μετὰγγισι αἷματος**· ὄχι ἀνθρωπίνου, ἀλλὰ «*τιμίου αἵματος ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου*» (Α' Πέτρ. 1,19). Αὐτὸ τὸ αἷμα, πού ἔπεσε μέσα στίς φλέβες τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς χάρισε τὴν σωτήριον δύναμι πού ὁ Παῦλος ὀνομάζει **χάριν**. Σωθήκατε, λέει, ὄχι διὰ τῶν ἔργων τοῦ Νόμου, ὄχι μὲ φαρισαϊκὲς διατάξεις, ὄχι μὲ φιλοσοφία ἢ τέχνη, ἀλλὰ «*χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως*» (Ἐφ. 2,5,8) εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν ἐσταυρωμένον.

Νὰ τὸ κέντρο, νὰ ὁ ἄξονας τῆς διδασκαλίας τοῦ Παύλου. Ὅχι τ' ἄλλα πού θέλουν διάφοροι νὰ προβάλλουν. «Ἐμεῖς», λέει ὁ Παῦλος, κηρύττομεν «**Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ... Θεοῦ δύναμι καὶ Θεοῦ σοφίαν**» (Α' Κορ. 1,23-24). Καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου δὲν διαφέρει ἀλλὰ ταυτίζεται μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἄλλων ἀποστόλων.

Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου, ἀδελφοί μου, διασχίζει τοὺς αἰῶνες, φτάνει καὶ ὡς ἐμᾶς. Διότι κ' ἐμεῖς εἴμαστε τέκνα του· τέκνα τοῦ Παύλου, ὄχι τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν, τοῦ Φρόντ, τῶν ὑλιστῶν καὶ ἀθέων. **Παιδιὰ τοῦ Παύλου εἴμαστε**, διότι αὐτὸς ἦρθε καὶ κήρυξε στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν τὸν «ἄγνωστο Θεό» (Πράξ. 17,23) καὶ μᾶς κάλεσε στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πρὸς ἐμᾶς λοιπὸν λέει· **Λαὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος, «παρηκολούθηκάς μου τῆ διδασκαλία».**

Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, ἀκούσατε τοὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχαίους καὶ νεωτέρους· τὸν Παῦλο, τὸν Πέτρο, τὸν Ἀνδρέα, ἀλλὰ καὶ τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Ἡ διδασκαλία τους **εἶνε ἴδια μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**, πού πρῶτος ἔφερε τὸν οὐράνιον σπόρον τῆς ἀληθείας στὴ γῆ· εἶνε ἡ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων, τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἶνε ἡ **«ὕγιαίνουσα» καὶ «ἀδιάφθορος» διδασκαλία, ὁ «ὕγιης» καὶ «ἀκατάγνωστος λόγος»** (Α' Τιμ. 1,10· 6,3. Β' Τιμ. 1,13· 4,3. Τίτ. 1,9· 2,1,8). Ὁ φυσικὸς ἥλιος μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σβῆσῃ· ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία ὁμως θὰ παραμείνῃ πάντοτε, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ὡς ἥλιος φωτίζων, θερμαίνων, ζωογονῶν, τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρο.

Ζοῦμε, ἀδελφοί μου, σὲ ἡμέρες φοβερές· διδασκαλίες ποικίλες ἀκούγονται, **διδασκαλίες δαιμονιώδεις** μασόνων, ῥοταριανῶν, ἀθέων, ἀπίστων..., πού σὰν τελώνια, σὰν φανταχτερὰ πνεύματα ἀνέρχονται. Ἄς μιμηθοῦμε τὴν εὐφυΐα τοῦ Ὀδυσσεῆ, πού γιὰ νὰ γλυτώσουν ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σειρήνων διέταξε τοὺς ναῦτες του νὰ φράξουν τ' αὐτιά τους μὲ κερὶ ὥστε νὰ μὴν ἀκοῦνε τὰ δελεαστικὰ τραγούδια τους, ἐνῶ ὁ ἴδιος δέθηκε στοῦ κατάρτι τοῦ πλοίου, καὶ ἔτσι σώθηκαν. Νὰ δεθοῦμε κ' ἐμεῖς στοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, στοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦν, καὶ νὰ φράξουμε τ' αὐτιά μας στίς δαιμονικὲς διδασκαλίες πού διαδίδονται. Μὴν ἀκοῦμε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου, τῶν ἀποστόλων, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων· καὶ τότε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων θὰ εἶνε μαζί μας, φυλάττοντας τὴν πίστι μας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε. «*Χάριτί ἐστε σεσωσμένοι*» (Ἐφ. 2,5,8) ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος